

отъ него. Скришомъ негодувахме и се заканвахме, но никои не смѣеше да му откаже.

Стоянъ само ще ни подхвърли нѣкога по нѣкоя дума:

— Защо му давате сиренето си бе, диванета? Дайте го мене и азъ ще ви пазя воловетъ.

Владко го поглеждаше сърдито и му се заканваше.

Една сутринъ видѣхме Стоянъ да чупи залъци отъ голѣмъ бѣлъ хлѣбъ и сладко да гълта. Владко тръгна наблизо до него, потупа го по рамото и му рече:

— Ти си най-добрия ми приятелъ, — и посегна да вземе отъ хлѣба му.

Стоянъ се отстрани, нищо не му каза, но не му даде отъ хлѣба. Тогава Владко го настигна, удари го, събори го на земята и започна да го бие. Стоянъ се бранѣше отдолу съ всички сили и пищѣше. Ние се смяхме. Дожалѣ ни, заплакахме и ние и се замолихме на Владко:

— Не дѣй, бае Владко!..

Пусни го! — викахме и плачехме.

А той, озвѣренъ, започна още повече да бие бедното момче. Тогава кой знае какво стана съ насъ и отъ где се взе това юначество, всички изведнажъ се нахвърлихме върху Владко и започнахме да го дѣпаме, да удряме.

Владко се бранѣше мжжки, ала ние бѣхме много и всички бѣхме противъ него, та едвамъ се изскубна изъ ржцетѣ ни и избѣга... До вечеръта не се мърна при насъ.

На другата сутринъ подкарахме воловетѣ всички безъ Владко. Той остана самъ. Ние се сговорихме да се бранимъ всички, ако ни нападне. Но той не посмѣ!

Следъ нѣколко дни почна да изкарва воловетѣ си пакъ заедно съ насъ, но никого вече не закачаше, никому не смѣеше да вземе храната.

И заживѣхме другарски всички и тъй другарски прекарахме цѣлото лѣто.

Владимиръ Зеленогоровъ